

חולין פרק ד בהמה המקשה דף עג

ועצמות ואבר מדולדל עם גידים ועצמות
דין האבר שאסור כאבר מן החי ולא כנבלה
ודין הבשר שאינו מטמא שאינו נחשב לאבר
וצריך הכשר בשביל לטמאות, אבר ובשר
המדולדל בבהמה שנשחטה שניהם
הוכשרו לקבל טומאה אבל אינם מטמאים
בפני עצמם היות והותרו על ידי השחיטה.

וכן אמר רבה בר בר חנה בשם ר' יוחנן
שאבר ובשר מדולדלים שנשחטו אין בהם
איסור אבר מן החי אבל אסורים באכילה
מדרבנן והסמיכו על כך הפסוק **"ובשר
בשרה טרפה לא תאכלו"**. וכן אמר ר'
יהודה בשם רב שאדם שאכל אבר מדולדל
של בהמה שמתה לוקה משום אבר מן החי
ולא משום נבלה שנחשב שנפל קודם
המיתה, ואמר ר' יצחק בר שמואל בשם רב
שהאוכל אבר מדולדל של בהמה שנשחטה
אינו לוקה משום שנחשב למחובר ואסור
רק מדרבנן. ואמר רבא שלמדו דבר זה
מהפסוק **"וכל אשר יפל עליו מהם במתם
יטמא"** שהמילה 'במותם' מיותרת ללמד
שעל ידי מיתה נחשבים אברים כאילו נפלו
אבל לא על ידי שחיטה.

בהמה מעוברת שהוציא העובר את ידו
מהרחם של אמו ולאחר מכן נשחטה אמו,
הבשר של העובר שהיה בתוך הרחם הותר
אגב שחיטת אמו וכשר לאכילה ונקרא 'בן
פקועה' אבל בשר היד אסור באכילה ולא
הותר בשחיטה, חכמים סוברים שהיד לא
מטמאה ודינה כטרפה שנשחטה ור"מ סובר
שהיד מטמאה כאבר מן החי, אמרו חכמים
שמצינו בבהמה טרפה ששחיטתה מטהרת
מטומאה למרות שלא מכשירה באכילה,
אמר להם ר"מ שאין מכשירה אלא דבר
שבגופה. בברייתא מופיע שאמר ר"מ
לחכמים אם שחיטת אמו מטהרת שגם
תתיר באכילה, אמרו לו חכמים שמצינו
בטריפה ששחיטתה מטהרת ולא מתירה
באכילה, אמר להם ששחיטת טרפה
מטהרת את גופה ולא דבר שחוץ לגופה,
אמרו לו שמצינו ששחיטה מתירה יותר
דבר שאינו מגופה מאשר דבר שבגופה
שהרי אבר שנחתך ונשאר בבטן הבהמה
בזמן השחיטה אסור באכילה משא"כ עובר
שנחתך ונשאר במעי בהמה מותר באכילה.

ר' שמעון בן לקיש אמר שנחלקו ר"מ
וחכמים בין לעניין אבר של עובר שהוציא
את ידו קודם השחיטה מרחם הבהמה ובין
אבר מהבהמה עצמה שנתלש ומחובר
במעט בשר ונחשב לאבר המדולדל, ר'
יוחנן אמר שבאבר המדולדל בבהמה
עצמה שנשחטה לכו"ע אינו מטמא ונחשב
כמחובר, ונחלקו רק בעובר שהוציא ידו
שלדעת ר"מ אינו נחשב למחובר ומטמא.

עוד אמר ר' יוחנן שאבר המדולדל בבהמה
שמתה נחשב לכו"ע כאילו נפל קודם
המיתה ואסור משום אבר מן החי ולא
משום נבלה, שכתוב במשנה שבהמה
שמתה ויש לה בשר מדולדל ללא גידים